

РЕШЕНИЕ

№ 39283

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8976** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на К. М., [дата на раждане], гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], против Заповед рег. № 513з-9370/05.08.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата били издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и неговата цел. Твърди, че заповедта била нищожна. Акцентира върху размяната на имената на жалбоподателя, поради което не се установявали семейните връзки, а актът бил издаден спрямо несъществуващ адресат. Не били изпълнени предпоставките, за да бъде приложен на чл. 26, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Въпреки справка в системата АИС – Граничен контрол, че лицето не се намира на територията на Република България, длъжностните лица на дирекция „Миграция“ били посетили еднократно декларирания адрес на 02.08.2025 г. От показанията на собственика на апартамента и представените писмени доказателства всъщност се установявала достоверността на адреса. Допълва се, че от показанията на неидентифицирания съсед би могло да се установи, че г-н М. не е познат на едно от лицата в сградата, но не и, че той не живее на адреса или че е представил неверни данни. Не се установявало как е определено, че лицето е представило неверни данни. Не е изяснено кои служители са извършили проверка, въз основа на кои норми, как са идентифицирали лицата, с които са разговаряли. Оспорваният акт бил издаден при неспазване на изискването за мотивиране съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК. В конкретния случай следвало безспорно да се докаже, че жалбоподателят не пребивава на посочения от него адрес. От него обаче не били изискани обяснения. Съгласно чл. 19 във връзка с

чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище, т.е. липсва изискване той да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок. Достатъчно било да са налице данни, че кандидатът за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което може да обитава безпрепятствено, когато реши /решение по адм. дело № 3626/2025 г. на АССГ/. Акцентираща върху дейността на търговските представители и пребиваването им, както и върху това, че съпругата на жалбоподателя се нуждаела от провеждане на терапии с цел лечение в чужбина. Моли оспорената заповед да бъде отменена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят К. М., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Твърди, че връзката на жалбоподателя с декларирания адрес датира от 2010 г., когато баща му закупува парцел, построява сграда и запазва част от обектите в нея за семейството си. В случая, за разлика от постоянно пребиваващите лице, при продължително пребиваващите не се изисквала уседналост. Ответникът не бил доказал основанията, въз основа на които е издал оспорваната заповед. Моли за отмяната ѝ.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмен отговор мотивира становището си за неоснователност на жалбата. Твърди, че се касае за представени от оспорващия истински частни удостоверителни документи с невярно съдържание, тъй като фактите в тях не съответствали на обективната действителност. Регистрираното от чужденеца търговско представителство в Б. имало за цел да изпълни формално изискванията на закона с цел предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България. Приема, че са неоснователни твърденията на жалбоподателя относно начина, по който било изписано името му, тъй като не възразил относно заявлението, нотариално заверената декларация, медицинска застраховка, вкл. и при получаване на оспорвания акт. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност в случай на претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 25.07.2025 г. е подадено от М. К., [дата на раждане] , гражданин на И., заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, към което е приложил разрешение за пребиваване със срок до 01.08.2025 г., сертификат от Б., декларация за адрес – [населено място], [улица], ап. 13. Адресът на пребиваване бил посочен и при предходното право на пребиваване.

На 02.08.2025 г. е извършена проверка за достоверността на заявения адрес от служители на отдел „Миграция“ – СДВР. На място бил установен г-н М. А., който се представил за собственик на апартамента и който заявил, че живее на адреса със съпругата си, като имотът се обитавал от още четири лица от ирански произход. Един от тях бил М. К.. Проведен е разговор със съсед, който категорично заявил, че никога не е виждал чуждия гражданин и че същият не живее на адреса.

Видно от становище на началник СЗМ-ОМ-СДВР след извършени справки в информационните масиви на МВР е установено, че М. К. е влизал три пъти в Република България през предходната година и в рамките на няколко дни е напускал страната, като последното е в деня на подаване на

заявлението – 25.07.2025 г.

Поради това, че чуждият гражданин не живее на адреса, което било показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ със Заповед рег. № 513з-9370/05.08.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“ – СДВР на М. К., [дата на раждане], гражданин на И., се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Заповедта е връчена на 08.08.2025 г.

По делото са приети като писмени доказателства: нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 2010 г., видно от който „МА БЕЛ ИНТЕРНЕШЪНЪЛ“ ООД чрез управителя му Х. М. Т. закупува УПИ, находящ се в [населено място], [улица]; документи в превод на български език, от които се установява здравният статут на М. А.; докладна записка от старши полицаи в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР от 04.08.2025 г., видно от която на 02.08.2025 г. е извършил съвместна проверка с мл. полицейски инспектор П. на адрес - [населено място], [улица], ап. 13, като на място установили г-н М. А., собственик на апартамента, който заявил, че живее там със съпругата си и още четири лица от ирански произход, сред които и жалбоподателят, но същите не били в България, и разговаряли с лицето Р. Д. от ап. 14, който заявил, че познава собственика г-н М. А., съпругата му и сина му А., който виждал да посещава адреса, но други лица не бил виждал да пребивават на адрес; справка за пътуване на лице – чужд гражданин за периода от 01.01.2023 г. до 17.09.2025 г.

В съдебно заседание са изслушани свидетелските показания на бащата на жалбоподателя Х. М. А. Т., които съдът кредитира като дадени в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал, отчитайки и евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на делото. Свидетелят заявява, че е в България от около 18 години, като преди около 14 години закупил място и построил блок, някои от чиито апартаменти продал, но други заедно с паркинга оставил за себе си. По време на проверката бил в офиса на първия етаж, като обяснил на проверяващите, че синът му и семейството му живеели в ап. 13 винаги, когато са в България. Снаха му била болна и се нуждаела от лечение в Д., като първоначално му били казали, че отиват в Испания. Не бил сигурен, но мисли, че в Д. живеели в хотел. Свидетелят заявява, че синът му е търговски представител на иранска фирма и в България осъществява търговска дейност, инвестира.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР – л. 78 – чл. 79 от делото, удостоверение от началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ СДВР – л. 87/, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, и при липсата на съществени процесуални нарушения, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

На второ място, отказът е издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел.

На основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26“.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

На изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на пребиваване и представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал органът.

Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 19 във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на деклариания от него адрес или за някакъв минимален срок /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване/. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на търговските представители, които по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания.

От събрания по делото доказателствен материал безспорно се доказва, че К. М., [дата на раждане] , гражданин на И., има осигурено жилище, находящо се на адрес - [населено място], [улица], ап. 13.

Ирелевантно е в случая, че лицето Р. Д., с което са разговаряли проверяващите, с отбелязване, че това лице не е достатъчно индивидуализирано, вкл. и от кога живее на посочения адрес - [населено място], [улица], ап. 14, не е виждал заявителя на деклариания адрес. От една страна, това не означава, че заявителят не живее или пребивава там, т.е. твърденията на лицето Д. не са годни да докажат, че чужденецът не е бил на адреса нито един ден, а от друга, законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказа твърдението на съседа, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно съсед на посочения адрес на осигуреното жилище да ги познава, респ. да ги е виждал. Отделно от това, следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване до 01.08.2025 г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника. От събраните по делото доказателства се установява и, че апартаментът е с площ от около 120 кв. м., достатъчна за осигуряването на подходящи условия за живот на свидетеля, съпругата му и сина им, жалбоподател в настоящото производство, при продължителното му пребиваване в Република България.

За пълнота следва да се отбележи и, че видно от справката за пътуване, чужденецът е бил на територията на Република България на 02.08.2025 г., като проверяващите не са направили повторно опит да го открият на деклариания от него адрес. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е и, че липсват данни по делото той да има ограничения в

придвижването си, т.е. възможно е на посочената дата, без конкретен час или период /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния.

На трето място, следва да се отбележи, че заявлението е подадено от жалбоподателя на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ в качеството му на търговски представител, като това дали действително е такъв не се изследва от органа при издаването на оспорвания акт. В този смисъл направените от процесуалния представител на ответника за първи път в писмения отговор възражения, че регистрираното от чужденеца търговско представителство в Б. имало за цел да изпълни формално изискванията на закона с цел предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, не подлежат на обсъждане. Без значение в случая е и колко пъти и за какъв период от време жалбоподателят е бил на територията на Република България, вкл. и доколкото това не е основание за обективизиране на отказа по подаденото заявление.

Съдът не се отклонява от многократно изразяваното си становище, че е недопустимо осъществилата се фактическа обстановка да се установява въз основа на твърдения досежно фактите и обстоятелствата от значение за случая, изложени от страните за първи път в хода на съдебното производство, в което съдът всъщност осъществява контрол за законосъобразност на оспорения акт и същият не следва да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа. Съдът е длъжен да обсъди писмените доказателства, приложени към преписката, и да провери дали са относими към спора, когато в административния акт са изложени конкретни фактически основания за отказ. Чрез обсъждане на писмените доказателства или твърденията на страните съдът не може да санира и допълни оспорения административния акт. Не е допустимо преценяването на законосъобразността на акта на фактически и правни основания извън тези, които е посочил издаващият го орган, както и излагане на мотиви от съда по един немотивиран от административния орган акт. Правораздавателният контрол цели обезпечаване на субективните права и интереси на адресата на акта при наличието на властническо волеизявление. Мотивите за издаването на акта не могат да бъдат допълвани след приключване на процедурата по издаване на административния акт и неговото съобщаване, доколкото страната е била напълно лишена от възможността да разбере причините, довели до обективизиране на конкретното решение и съответно да организира адекватно защитата си, а съда - да извърши съдебен контрол за законосъобразност.

В този смисъл и съдът не следва да излага съждения относно фактите и обстоятелствата, които за първи път се сочат от ответника в съдебното производство, нито дали те са подведени под релевантния по време, място и лица закон.

На четвърто място, съдът констатира, че в действителност е налице разместване на имената на молителя, които, обаче, се извеждат като изрично вписани в оспорения административен акт, както и от представената по делото административна преписка. Не е налице грешка, която да опорочи волята на административния орган, доколкото по безспорен начин се индивидуализира лицето чужденец, подало заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България и жалба срещу неблагоприятен за него индивидуален административен акт.

Извод: актът следва да се отмени като незаконосъобразно издаден съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да

представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът.

Въпреки изхода от спора разноски не следва да бъдат присъдени на жалбоподателя, тъй като такива не са поискани.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 513з-9370/05.08.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, подадено на 25.07.2025 г. от К. М., [дата на раждане], гражданин на И., **в едномесечен срок** от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: